

2012

ALMANACH

Adrenalin

Budu vyprávět příběh, při kterém jsem měla docela velký adrenalinový zážitek. Pamatuji si ho do dnešního dne.

Se třídou jsem byla v páté třídě na škole v přírodě. Velmi se nám tam líbilo, na závěr nám paní učitelky naplánovaly stezku odvahy. Probudily nás v černočerné, studené a deštivé noci. Všichni jsme se měli sejít před vchodem. Některým spolužákům se vůbec nechtělo vstávat z postelí a jít do tmavé a nevlídné noci. Všichni jsme byli teple oblečení, rozespání a trochu vystrašení. Pomalu jsme scházeli dolů po schodech. Stezka vedla lesem až ke strašidelné, opuštěné kapličce, kde jsme se měli podepsat a jít zase zpátky.

Mnoho spolužáků si s sebou vzalo baterky, aby si alespoň trochu posvítili na cestu. Když jsem přišla na řadu já, hrozně jsem se začala klepat. Nakonec jsem si dodala odvalu a vyšla do temného lesa. Na začátku cesty se ke mně skutálel kamínek. Hrozně jsem se lekla a nadskočila. Srdce jsem měla až v krku. Další hrozné leknutí jsem zažila, když se stromy začaly kývat a vydávat strašidelné zvuky. Do toho mírně přšelo a kapky dopadaly na listy a to vydávalo další děsivé zvuky. Nakonec jsem došla ke kapličce. Na zemi ležel papír s propiskou. Tam jsem se podepsala. Podpis byl velmi kostrbatý. Najednou někdo na okno zaklepal a za ním se mihla něčí tvář. To už jsem rychle dopsala své jméno a utíkala pryč. Běžela jsem až do chaty, jak nejrychleji to šlo. Cestou jsem potkala kamarádku, která se mě ptala: "Nevybfne na mě někdo?" Vůbec jsem jí neodpověděla a utíkala, abych byla v bezpečí a teple chaty.

Když jsem doběhla do chaty, srdce mi tlouklo jako o závod. Byla jsem udýchaná, ale šťastná, že to mám konečně za sebou.

Andrea Hořínková, 7. B

Dobromil

Tohoto skřítku jsem si vybrala, protože mi přišel velmi roztomilý, což se asi odvíjí od jeho jména a povahy. Také z jeho jména je cítit добрota, ochota, dobrosrdečnost a láskyplnost. Tyto vlastnosti jsou ve společnosti dnes vzácné a o to cennější .

Postavou je tento skřítek spíše menší a zavalitější. Hned na první pohled zaujme velkýma ušima a malými tmavými růžky. Ušima, které používá jako radary, slyší na sto honů a vypomáhá tím dětem při odhánění zlých strašidel. Jeho rozčepýřené vlasy, připomínající hřívu lva, doplňují Dobromilovou roztomilost. Pod vousy ukrývá obrovskou bradu. Dále následuje válcovitý nos, který podle mého názoru není moc vzhledný ani praktický (představte si, co taková rýma s tímto nosem udělá). Oči jsou modré, ale nevýrazné. Na sobě má dlouhý plášť. Pod ním neobvyklý trikot a v ruce drží kouzelnou hůlku, která slouží na pomoc dětem.

Jak už bylo zmíněno, jeho povaha je kladná. Když může, rád pomůže. Dokáže se rozčilit a zastat, když vidí bezpráví. Jeho ochota je opravdu úžasná. Jeho jediná záporná vlastnost je to, že je moc hodný a každému naběhne. Také je zábavný. Má dětskou povahu, není se co divit, když s dětmi stráví spoustu času. Tento skřítek není pěkný jenom z venku, ale hlavně zevnitř.

Jsem ráda, že jsem si zvolila zrovna tohoto skřítku, je to takový skřítek ideál, v životě bych se ráda obklopila lidmi, ve kterých alespoň část tohoto skřítku najdu.

Ilustrace: Bergerová Martina, 3. A

Adéla Silbernágllová, 8. C

Proč je čeština složitý jazyk?

Všechny by nás zajímalo, proč je český jazyk, pro některé z nás, tak složitý. Proč máme čárky a háčky, na které čas od času zapomeneme. Proč máme složité a pro některé nepřehledné Y – I.

Češi to mají nejspíše v genech, protože spousta českých spisovatelů a dalších významných osobností myslelo, že nám tím usnadní psaní. Nejspíš asi ano, protože je určitě lepší psát č než cz a další háčky místo spřežek. V minulosti často docházelo ke sporům mezi skupinou ypsilonistů, kteří tvrdili, že by se mělo spíše psát tvrdé y a skupinou iotistů, kteří tvrdili opak. Nakonec se ale domluvili, že se budou obě Y- I psát přibližně stejně často.

Čeština je ale stejně nejhezčí jazyk, jaký znám a my můžeme být rádi, že je takový, jaký je.

Jakub Vít, 8. C

Proč je těžké začít znova?

Každý člověk je jednou nahoře a jednou dole a určitě ví, jak je těžké zvednout hlavu a jít vstříc svému osudu.

Položte si otázku. Chce se vám přeskočit to, co se vám stalo nebo se v tom chcete utápět? Pokud problém přeskočíte, máte možnost zlepšit své chyby, zapomenout na minulost a soustředit se na přítomnost. Mohlo by to tak dopadnout. Ale co třeba, když vás minulost dostihne? Co potom? Můžete zkusit utíkat stále dál, ale má to cenu? Nikdo neví, to je pouze na vás, co vy si myslíte, jestli to má pro vás cenu. Přemýšleli jste o možnosti litovat se?

Jakmile se začnete utápět v lítosti, zničíte si život, budete psychicky i fyzicky na dně. To opravdu chcete? Co pak?

Ptám se sám sebe, proč, proč je celý život jako mořská vlna? Nejdříve lehce nahoru k oblakům, ale rychlým a tvrdým dopadem zpátky na zem. Třeba to tak má být. Ale možná o tom rozhodujeme sami. A co myslíte vy?

Čeněk Hovorka, 8. C

Lavička v parku

Lavička v parku je na pohled úplně obyčejná věc, kterou spousta lidí mine bez povšimnutí. Ve skutečnosti ale lavička mohla být němým svědkem spousty příběhů. Jistě zažila chvíle veselé a smutné, tak jak už to v životě bývá.

Představuji si, jak taková lavička čeká v parku. Vyhlíží lidi a doufá, že si na ni usednou. Lidé ale spěchají a na nějaké vysedávání nemají čas. Lavička je trpělivá a nic si z toho nedělá.

V tom přichází starý dědeček s pejskem, usedá na lavičku a vytahuje tvrdý chléb. Začíná drobit ptáčkům a svět se zdá veselejší. Za chvíli přibíhá další pejsek a začnou se spolu honit. Dědeček je rád, že není sám a že si jeho unavené nohy odpočinou, hřeje se na sluníčku a je spokojený. Pomalu se zvedá a těší se, jak se sem zítra vrátí.

Po chvíli přichází muž a žena, jsou zamračení a zlobí se, rychle usedají na lavičku a začnou si něco vyčítat. Lavička smutně naslouchá a poznává lidské trápení. Muž a žena se nepřestávají zlobit. Po chvílce

vstávají a každý odchází jinou cestou. Do toho se zatáhne a začne pršet. Tuším, že je lavičce smutno a zima, ale ví, že to přejde. Má pravdu, po chvíli vysvitá sluníčko a na lavičku usedají milenci. Drží se za ruce a říkají si spoustu hezkých věcí. Slibují si, že se budou na lavičce každý týden scházet. Pak ještě následuje student s notebookem, opilec

s krabicí levného vína, dvě školačky s mobilem a maminka s miminkem. Myslím si, že tato lavička může být ráda, že se ocitla právě v parku. Její kolegyně, které jsou třeba na hřbitově nebo na nádraží, jistě slyšely spoustu podobných příběhů, ale tak pěkně jako v parku se neměly.

Václav Hanke, 8. A

Ilustrace: David Tomiška, 8. A

Vrbice

Toto strašidylko jsem si vybrala, protože se mi líbí, jak je vyděšené a zároveň zlé.

Jmenuje se Vrbice. Má velké vypouklé, zářící rybí oči. Zlost v nich je velká, jako její nafukující se tmavý kmen, který je sice tlustý, ale chudý a obyčejný. Má velký, ostrý či špičatý ptačí nos a pod ním malé, rovné a zapadlé bílé zoubky. Ústa má nenápadná a nevýrazná. Tváře jsou seschlé, kůrovité a brada dlouhá a špičatá. Zato větve, její ruce, jsou štíhlé, hbitě vyčnívají jako chapadla chobotnice. Ze střapatých kratších rozčuchaných vlasů jí trčí větvičky plné zelených čerstvých lístků.

Vrbice působí ustrašeným, ale vypočítavým dojmem, hlídající si své území. Svými chapadly chytá své oběti, které hází do vody. Chtivost, zlost a nenávisť jí z očí jen srší.

Tento skřítek žije pouze u vody. Málokdy se stane, že se takovéhle strašidylko zrodí.

Lucie Štaierová, 8. A

Ilustrace: Chaloupka Jakub, 3. A

Užitečné chyby

Když mi bylo sedm let, jela jsem s babičkou, tetou a sestřenkou na výlet do Prahy. Vše probíhalo v pořádku až do té doby, než jsme jely lanovkou na Petřín.

Nasedly jsme si do lanovky a smály se vtipům, které jsme sypaly z rukávu. Najednou lanovka zastavila a my si myslely, že už jsme nahoře. Vystoupila jsem, dveře se začaly zavírat a zmáčkly babičce kabelku. Babička volala na řidiče, ale ten nezastavil. Když lanovka odjela, pochopila jsem, že to byla jen zastávka. Zpanikařila jsem a začala plakat. Po chodníku běžel pán a já jsem mu začala líčit své neštěstí. Chtěla jsem, aby mi pomohl. Po chvíli jsem zjistila, že mi nerozumí, neboť je to Angličan. Zeptala jsem se: „Umíte česky?“ Neuměl. Začala jsem volat o pomoc a pobíhala sem a tam. Odbočila jsem na cestu a rozhodla se, že půjdu zpátky sama. Naštěstí jsem si uvědomila, že to není správné a vydala se zpátky na zastávku. Sedla jsem si a nevěděla, co mám dělat. Najednou jsem uslyšela hukot motoru od auta, křičela jsem a mávala na něho. Auto zastavilo a vylezl dlouhovlasý pán. Byl to Čech. Řekla jsem mu, co se mi stalo a on mě uklidnil, že si pro mě za chvíli určitě přijedou. Nabídl mi hrušku, ale já mu řekla: „Maminka mi říká, že si od cizích lidí nemám nic brát.“ Pán se začal smát a řekl, že si ji sní sám. Sedla jsem si a pán na mě zavolal, že tu bude čistit chodník a že kdybych něco potřebovala, mám na něho zakřičet. Za chvíli jsem skutečně uviděla babičku s tetou, hned jsem se k nim rozběhla a byla ráda, že je vidím. Babička poděkovala pánovi, nasedly jsme do lanovky a já ještě pánovi zamávala.

Víc si z výletu nepamatuji. Poučila jsem se a doufám, že se mi už nic podobného nestane.

Lucie Řadová, 7. B

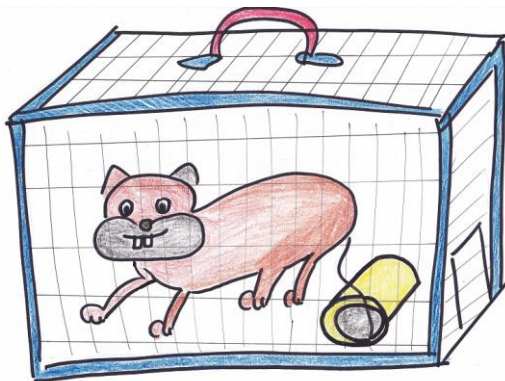
Za dveřmi je návštěva

Co to slyším? To bude asi zvonek, ale vždyť já nikoho nečekám. Podívám se kukátkem, tam však nikoho nevidím. Opatrně otevřu dveře, protože co kdyby na mě vybafl nějaký zloděj, a najednou uslyším, jak na mě nějaká skupinka lidí zavolá: „Překvapení!“

Už se všichni hrnou dovnitř. Přátelé, rodina, Myslela jsem, že na mé narozeniny zapomněli, ale ono ne. Naštěstí si s sebou vzali i nějaké jídlo, nevím, čím bych je jinak pohostila. V lednici je akorát mléko a okurka, možná bych ještě našla kukuřičné lupínky, pochybuji však, že by si je dali. Po celém bytě se začaly objevovat balónky všech barev. Na hlavě mají skoro všichni legrační kloboučky s třásněmi. Někdo pustil hudbu a párty začala. Babička s dědou tančili tango, děda i tu růži v puse měl. Brácha začal obletovat mé kamarádky, jako by si myslel, že snad s jednou z nich začne randit. Strejda, jako vždy, radil všem okolo, kteří byli ochotní ho poslouchat, jak vycvičit psa. Přitom on sám místo toho radši chodí do hospody.

Asi po hodině se to všechno teprve začalo pořádně rozjíždět. Ti, co jsou dospělí, začali být trochu připití alkoholem. Strejda popadl našeho křečka a vyskočil s ním na stůl. Začali spolu pořádně tancovat, dokonce i zpívat. „Křup!“ To se pod nimi zřítíl stůl. Není se čemu divit, když strejdova váha přesahuje sto kilogramů. Oba tam chudáci leží v troskách.

Pro strejdu si přijela záchranka a oslava se začala pomalu vyliďňovat. Uklízení toho nepořádku nakonec zbylo stejně na mně, co se dá dělat. Hlavně, že se strýci nestalo nic vážného, jen lehký otřes mozku. A co dělá křeček? Ten si vesele přežvykuje obilí u sebe v kleci.

Klára Coufalová, 8. C

Ilustrace: David Tomiška, 8. A

Proč muži nerozumí ženám?

Tato otázka muže trápí už hodně dlouho. Ženské myšlení je totiž velmi složitá věc. Je obtížné se v ní vyznat. Klasický příklad je, když žena tvrdí NE, přitom ale myslí ANO. Objevují se ale i extrémní případy, kdy žena ono NE myslí opravdu vážně. Když se jí zeptáte, co se děje a ona odpoví NIC, nemyslí NIC, ale všechno a většinou to znamená, že muž něco provedl, či neprovedl.

Já si myslím, že je to způsobeno tím, že ženy jsou námi muži až příliš rozmazlovány, což způsobuje, že nevědí, co vlastně chtějí. Je to jako, když máte na něco chuť, ale nevíte na co. Spousta mužů se snaží ženám porozumět. Tato snaha však má v mnohých případech hrozné následky. Jediný způsob, jak muž může ženě plně porozumět, je stát se ženou.

Na závěr nezbyvá než konstatovat, že muži ženám nerozuměli, nerozumí a vypadá to, že rozumět nebudou.

Matěj Urban, 8. C

Proč?

Proč je míč kulatý?

Aby se mohli hráči na co vymlouvat.

Proč píšťalka píská?

Protože si nechce vyřvat hlasivky.

Proč medvědi chodí spát v zimě a vstávají až na jaře?

Protože jim tak příroda nastavila budík.

Proč se ptám „proč“?

Abych se mohl na co ptát.

Proč tloustneme?

Abychom zase mohli hubnout.

Proč pořád svítí slunce?

Protože má dobré baterky.

Proč prší?

Protože bůh dodržuje pitný režim.

Proč má tříkolka jen tři kola?

Protože to není čtyřkolka.

Daniel Stanislav, 8. A

Vzpomínky

V mysli se honí vzpomínky, na to co probíhalo,
jak nám to tu rychle utíkalo.

V duši nosím tentýž pocit tak, jako když mívám strach,
ve škole zbude po nás možná jen prach.

Poznal jsem zde spoustu přátel,
ale klíč k mému srdci jen ten nejlepší měl.
Milí rodičové, dejte nám chvíli pokoj a klid,
my potřebujeme volně žít.

Vzdělání si obstaráme na jedničku s hvězdičkou,
dejte nám proto šanci alespoň maličkou.
Chceme být už samostatní,
ale chceme být i jiní než ostatní.

A i když nás teď cesty rozdělí,
škola nás ale podělí o kupy vzpomínek.
Střední školy na nás volají,
učitelé netrpělivě čekají, ale my jedeme dál.

Náš příběh nekončí, my jdeme dál,
jdeme si za svým cílem, naše touhy a sny chceme si vyplnit.
Nekončíme, my jdeme dál a dělíme rovným dílem,
ale vzpomínky nelze vydělit,
ty musíme mít.

Klára Bohdanecká, 9. A

Dupák

Toto strašidlo jsem si vybrala, jelikož mě zaujalo jeho pestrobarevné tělo a obrovské černé boty. Dupák dostal své jméno podle svých bot, pomocí kterých chodil večer po domech a hlásil svým dupáním, že je čas jít spát. V tu chvíli děti utíkaly do svých postýlek.

Dupákovo tělo vypadá jako duhová podkolenka. Na své velké hlavě má spoustu pěstěných dlouhých vlasů. Na ruku nosí jednu červenou a jednu bílou rukavici. Myslím si, že by mohly značit noc a den, nebo také dobro a zlo. To aby lidé věděli, že je hodný, ale umí ukázat i svou „druhou stránku“. Ze středu obličeje vyčnívá jeho nos vypadající jako velká červená bambule. Dupákovy oči jsou jako dvě duhové kuličky.

Jeho zálibou je hudba. Svě boty může využívat jako doprovodný nástroj, kterým si lze podupávat do rytmu. Na první pohled se může zdát jako věčný mrzout a protiva, ve skutečnosti je hodný a milý. Když ale nějaké zlobivé, neposedné dítě není po večerce

v posteli, dokáže se Dupák pekelně rozzuřit, ale po chvíli jeho zloba ustane a na tváři se objeví úsměv a je to zase starý, hodný pan Dupák.

Dupák není moc společenský. Než-li by se někde bavil s lidmi, zaleze si radši do svého domku a baví se po svém. Je však velice čistotný. To můžeme vidět na jeho vždy upravených a rovných vlasech. Když nemá přes den co na práci, vypráví dětem pohádky.

Dupák je tvor velice užitečný a chytrý. I děti si ho oblíbily díky pohádkám. Na světě se nevyskytuje moc stejných druhů. Doufám ale, že se jednou všichni sejdou a budou si rozumět.

Gabriela Divišková, 8. C

Ilustrace: Uhlíř Erik, 3. A

My a lež

Domníváte se, že existuje na světě člověk, který by nevěděl, co je to lež? Já myslím, že ne. Lež sice asi světem nevládne, ale už i malé děti ji dobře znají.

Kde vlastně ty nevinné děti na lež přišly? Někdo mi kdysi říkal, že ony vlastně nelžou, ale jenom si vymýšlí, protože mají bujnou fantazii. Je ale zajímavé, že si vždycky najdou nějakou výmluvu ve svůj prospěch, aby jim nikdo neublížil, nedostaly trest atd.

Ve škole už zalžeme jinak, počítám mezi to obranu, když něco nesplníme nebo když jsme neúspěšní. I já s tím mám zkušenosti, stejně jako moji spolužáci. Doma se často lží bráníme autoritě rodičů. Taková lež je nám velmi nepříjemná, hlavně potom, když nevíme, jak se z ní dostat. Velmi nás motivují počítačové hry, procházky s kamarády, pohodlíčko a skajpování.

Jsem přesvědčen, že i dospělí lžou. Ale proč? To já ještě nevím. Možná proto, aby měli ze sebe radost, byli úspěšnější než druzí a aby někoho obelstili. Kolem sebe slyším, že nám lžou politici. Prý je to proto, že chtějí být mocní, baví je rozhodovat a také rádi stanovují pravidla a ukazují, že jen oni mají pravdu. Prý nedovedou přijmout názor druhých a také se nad ním zamyslet.

Touto úvahou jsem dospěl k osobnímu názoru, že lež má nejrůznější podoby. Některá lež se dá odpustit, je však i taková, které by se měl kdokoli z nás vyvarovat. Je to ta, která ubližuje a ničí.

Narozeniny

Zítřka mám narozeniny!

Ráno jsem šla s naším psem, bílou labradorkou Petty na procházku. Celý den jsem pak pomáhala mamce a večer se jako obvykle dívala na televizi.

Po večerním filmu jsem šla do postele. Usnula jsem a zdál se mi krásný sen. Bylo to o mých zítřejších narozeninách. V tom snu se mi splnilo moje přání. Dostala jsem nového psa, černou labradorku. Pojmenovala jsem ji Majda.

Ráno jsem se probudila a chtěla jít vyvenčit našeho psa. Otevřela jsem dveře na zahradu a co nevidím, po zahradě lítá černý pes. Běžela jsem za mamkou. „Kde se naše Petty tak umazala?“ vyhrkla jsem. Mamka se tvářila, že neví, o čem mluvím. Ukázala mi na Pettynu, která seděla vedle dveří. Sladce se na mě usmívala a kroutila hlavou, co se mi asi stalo.

Najednou mi to došlo. Vyplnil se můj sen. Rodiče mi koupili k narozeninám nového psa. A já už přeci věděla, jak se bude jmenovat.

Tereza Růžičková, 7. B

Ilustrace: Tereza Bury, 8. B

Netopýr Diblík

Netopýři jsou jediní savci, kteří mají křídla a jsou schopni skutečně létat.

Mnozí z nich vypadají legračně, protože mají velké uši a podivné obličej. A to byl důvod, proč jsem si vybral netopýra. Jméno Diblík dostal podle seriálové postavy, která mi ho připomíná.

Diblík má velká křídla, která když nelétá, stáhne mezi opěrné kosti, takže mu nepřekáží při pohybu. Uši a oči jsou také velké, k malému tělíčku se příliš nehodí, ale pro Diblíka znamenají důležité smysly. Kožíšek v odstínech šedé, hnědé a černé barvy chrání jeho tělesnou teplotu, protože při létání spotřebuje mnoho energie. Diblíkovy zoubky jsou jako ostré jehličky, dlouhé přední špičáky vyčnívají z tlamičky až k dolní čelisti. Na spodních končetinách, opatřených zahnutými drápkami, obvykle visí

na větvích v temných místech lesa a spí. Nosík mu lehce vystupuje z obličej, ale není dominantním rysem tváře.

Diblík je pořádný jedlík. Na rozdíl od svých velkých kamarádů kaloňů indických, nesaje krev z ptáků nebo savců. Diblík miluje vegetariánskou stravu, živí se nektarem z květin a jí sladké ovoce. Můj netopýr Diblík se zájmem naslouchá zpěvu, má skvělý a vytríbený hudební sluch. Možná by si přál sluchátka, aby si jako správný milovník hudby přišel na své. Chtěl by umět zpívat jako Elvis.

Netopýr Diblík by mohl být oblíbenější, kdyby překonal svoji plachost a troufl si být domácím miláčkem, mazlíčkem. Mohl by klidně bydlet u mě v pokoji a poslouchat hudbu se mnou. A vůbec by mi nevadilo, že vypadá jako myš s křídly.

Jan Mohelský, 8. A

Ilustrace: Kadeřávek Tomáš, 3. A

Můj sen

Byl jednou jeden zámek. Já jsem byla služebná princezny. Jednoho dne, jakmile se princezna probudila, nebyla v moc dobré náladě. Poručila si do postele snídani, a jen tak seděla a z očí jí vyzařoval smutek. Hned mi došlo, proč. Dnes je ten velký den, kdy přijedou nápadníci žádat princeznu o ruku. Ale ona se vdávat nechce, je ještě mladá a chce si život užívat. Všimla jsem si, že se na mě princezna stále dívá, najednou se usmála a vykřikla: „Mám nápad!“

Vyskočila z postele a běžela ke skřini, kde začala přebírat šaty, boty, šperky. „Na, vezmi si na sebe tyto šaty, boty, korále a korunku!“ poručila mi. Oblékla jsem se a podívala na sebe do zrcadla a musím uznat, že mi to moc a moc slušelo. Princezna mě kritickým okem zhodnotila a řekla: „Jsi krásná! Teď si vyměníme role, ty budeš princezna a já tvoje služebná.“

Kývla jsem. Za chvíli skutečně přijeli princové a já jsem z toho byla dost nervózní. Princezna stála za mnou a radila mi, co říci, a když se jí nelíbil, poděkovala jsem mu, že přijel, ale že nemám zájem. Princeznu nezaujal ani jeden z nápadníků, já bych si určitě vybrala, mně se líbili skoro všichni. Byli vysocí, krásní a především velmi bohatí.

Počkaly jsme, až odjede i ten poslední nápadník. Princezna mi poděkovala a poslala mě do svého pokoje. Kráčela jsem po nádvoří směrem ke svému pokoji, když mě najednou někdo chytil zezadu kolem krku a táhl mě velkou silou ze zámku do lesa. Strašně jsem se v tu chvíli bála a myslela, že je to moje poslední hodinka.....

„Uf, naštěstí to byl jen sen.“ pomyslela jsem si, když jsem se probudila.

A tak skončilo moje snění o krásném životě princezny.

Tereza Špalovská, 7. B

Proč je tráva zelená?

Kdysi dávno, když ještě svět dostával takovou podobu, v jaké ho dnes vidíme, procitla tráva. Rozhlédla se kolem sebe a spatřila záplavu barev právě rozkvetlých kytek.

Dívala se a nemohla se vynadívat. Kolem ní kvetly modré zvonky, žluté pampelišky, bílé kopretiny a mnoho dalších květin, které ani nedokázala pojmenovat. „Jak je to krásné!“ vzdychla. Nemohla se dočkat, až uvidí sama sebe. Jednou ráno se konečně dočkala. Na louku začalo pršet a tráva měla štěstí, neboť nedaleko od místa, kde stála, se začala tvořit kaluž vody. Tráva se opatrně nahnula a podívala se na svůj obraz na hladině. Byla velmi zklamaná z toho, co uviděla. Místo krásných barev, kterými se mohla pyšnit každá kytky, viděla jen rezavé stéblo. Květiny okolo ní vůbec nechápaly, co se děje, proč si s nimi tráva nepovídá jako dříve. Jednou už trávu všechny otázky kytek dopálily a odsekla jim. „Vy se máte, jste tak krásné, barevné, ale co já, chudák. Jsem celá rezavá, nezajímavá, jen stéblo, žádný květ. Nechte mě už na pokoji.“

Květiny si řekly, že už se s ní nemají o čem bavit a odvrátily se. Tráva tam seděla a do nekonečna si opakovala, jak je svět nespravedlivý. „Nic jsem nikomu neudělala, tak proč nemůžu být tak krásná jako květiny?“ Seděla a zle pohlížela na kytky, velmi jim záviděla, až závistí celá zezelenala.

Mohli byste si myslet, že pak byla spokojená, ale ona ne, vždyť zeleným stonkem se může chlubit každá obyčejná rostlina. Tak tam sedí dodnes a všem závidí.

Marek Simon, 8. A
Ilustrace: Kateřina Plodrová, 9. A

Smutný pejsek

Budu psát o pejskovi, který se jmenoval Punt'a a byl moc smutný. Měl veliké uši, na které si při běhu šlapal.

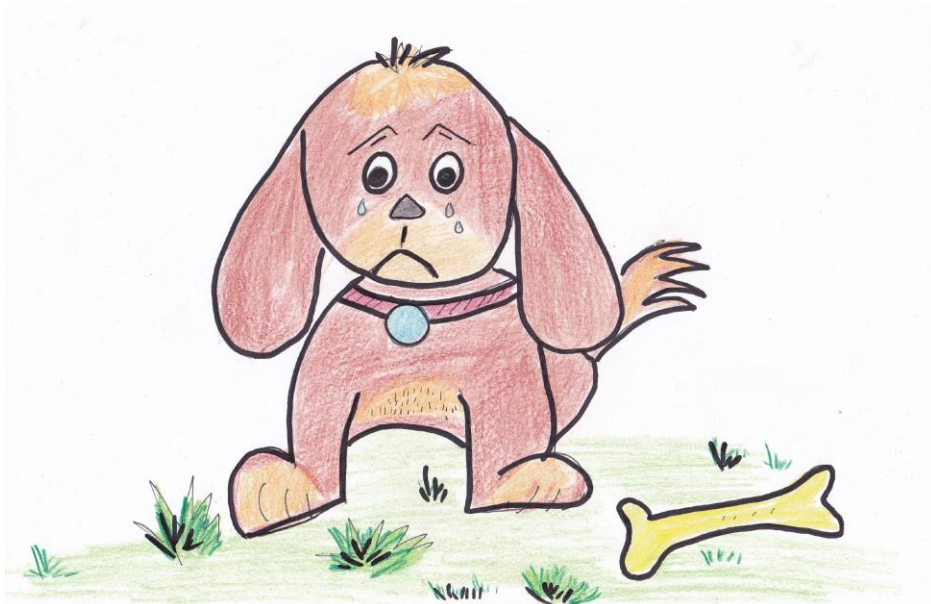
Punt'a žil na statku jednoho sedláka, který byl moc hodný. Jenomže na statku žila i spousta jiných zvířátek, která se pejskovi posmívala, jak vypadá. Punt'a byl moc smutný z toho, že se mu ostatní zvířátka smějí a nemá žádné kamarády. Bez kamarádů není nikomu dobře.

Jednoho dne, kdy se už stmívalo, slyšel podivné zvuky z kurníku, a jelikož byl statečný pejsek, šel se do kurníku podívat. Viděl tam pobíhat slepice a mezi nimi lišku. Punt'a se okamžitě rozštěkal, aby se liška lekla a utkla. Liška opravdu dostala strach a rychle pelášila pryč.

Ráno, když se celý statek probudil do krásného letního dne, se hned každý dozvěděl, jaký je Punt'a hrdina. Od té doby se mu již nikdo nesmál. Od svého pána, sedláka, dostal za odměnu věnec buřtů, ale co bylo nejdůležitější, našel spoustu kamarádů.

Punt'a byl pro celý statek hrdinou a dobrým hlídačem. Od té doby ho měl na statku každý rád. A že si občas šlápl na ucho, nikomu nevadilo. Každý jsme nějaký!

Nikola Široká, 6. A

Ilustrace: David Tomiška, 8. A

Moje oblíbené místo

Někdy prostě potřebuji klidné místo, abych si mohla vše srovnat v hlavě, popřemýšlet a odpočinout si od všech problémů. Jedno takové místo jsem si našla. Je klidné, daleko od silnice a rušného nákupního centra. Nachází se v hlubokém lese u bývalé vodní nádrže, ze které se stal rybník.

Málokdo tohle místo zná, protože je mimo hlavní lesní cestu. Vždy, když na toto místo přijdu, dýchne ne mne příjemná a uklidňující atmosféra. Sednu si do studených, malých oblázků, které mají různé barvy a velikosti. Zavřu oči a uslyším, jak voda nádherně šumí a malé vlnky laškují s břehy. Občas i nějaká rybka vyskočí z vody a zčeří krásně průzračnou vodu. Také nezbedný vítr se obvykle ukáže a rozcuchá mi mé vlasy. S jeho přítomností se stromy začnou chvět a cítím vůni lesa. Nejkrásnější však je, když se den chýlí k večeru. Slunce zapadá, kdo ví kam. Voda se začne červenat svou krásou a poslední paprsky se odráží od hladiny vody. Vítr se utiší a poslední zpěv ptáků doznívá v dálce z hustého lesa. Po chvilce slunce zapadne a na obloze se začne třpytit měsíc a jeho kamarádky hvězdy. Prohlížejí se ve vodě a krásně září. Je ticho. To je ten okamžik, kdy si lehnu a pozoruji hvězdy. V tomto okamžiku se mi začnou zavírat oči.

Bohužel čas plyne jako voda a krásné ticho naruší vyzvánění telefonu. Moje maminka mě už netrpělivě nahání, kde jsem. Cestou nazpátek se docela bojím jít sama, jelikož na cestu mi svítí jen měsíc. Proto se už těším, že najdu někoho, s kým se budu společně vracet domů. Mám toto místo ráda a vydržela bych na něm celé hodiny.

Eliška Kadeřávková, 8. B

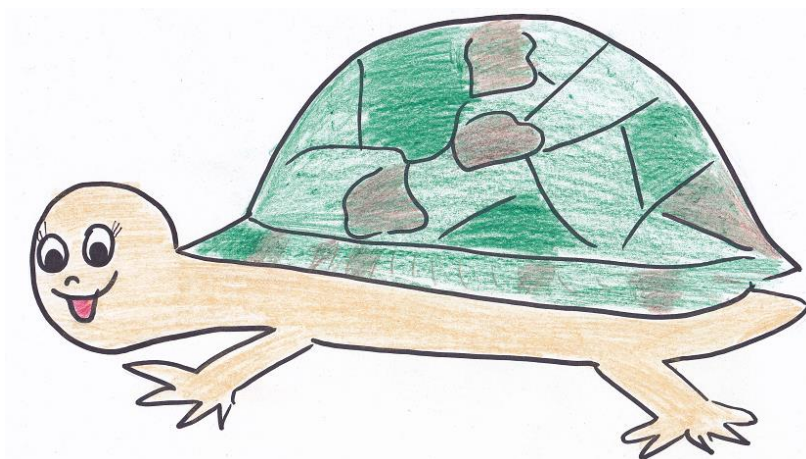
Proč běhají želvy pomalu?

V dávných dobách, kdy ještě lidé bydleli v jeskyních, byly želvy velmi rychlé a obratné, neboť je netížil krunýř na zádech. Ale i přes svoji rychlost byly zranitelné. Lidé je na souši snadno chytli do pastí, v moři do sítí. Nikde nebyly v bezpečí.

A v tomhle světě žila jedna želva, která si s tím nelámala hlavu. Jednou si hověla pod palmou, bezstarostně žvýkala trávu a odřezky z kokosů, které tam nechali lidé. „Bum, bác.“ Těsně vedle želvy spadl kokos, rozpůlil se na dvě části a jedna spadla želvě na záda. Želva se nejprve lekla, zkusila kokos dostat ze zad, ale žádným způsobem se jí to nedařilo. Najednou zazněly lidské kroky a válečný pokřik. Želvu nenapadlo nic jiného, než se schovat do kokosu. Vtom se objevili lidé a snažili se želvu dostat ven, zkoušeli kokos rozbít kamenem, nožem, ale kokos byl tak pevný, že želvu uchránil. Člověk odešel s nepořízenou.

Želva svůj příběh vyprávěla ostatním a tento nápad inspiroval ostatní želvy, a tak je tento druh v bezpečí pomocí krunýře, který nosí. Ale má to jednu velkou nevýhodu. Od té doby jsou želvy velmi pomalé.

Vítek Netolický, 8. A

Ilustrace: David Tomiška, 8. A

Raubymor

Vybral jsem si Raubymora, protože vypadá ze všech nejlépe a je na něm mnoho věcí k popisování.

Raubymorova hlava a tělo je pokryto chlupy. Má veliké bílé oči s černými čočkami, které ještě zvýrazňují jeho obrovský nos. Veliká ústa má pokrytá vousy. Nejčastěji drží v rukou kyj, který by nikdo jiný neunesl. Nosí zelenou košili a kalhoty, které nejsou vůbec vidět v lese a na loukách. Nejčastěji volí zelenou barvu, to proto, aby se skryl před nepřáteli. Na jeho veliké nohy se nejvíce hodí černé vysoké boty do přírody, které ho chrání před poraněním nohou.

Jeho inteligence není vysoká, ale když se snaží, tak ho vždy něco napadne. Je přátelský, se všemi obyvateli vesnice se snaží skamarádit. Jeho statečnost nezná mezí, pro obyvatele raubymorských osad by se nechal i obětovat. Nejraději loví. Když se vydává na lov, tak jde vždy vpředu. Ale rád i lenoší. Občas mu říkají, že je „líný jako veš“. Úkolem všech Raubymorů je ohlídat své děti. Umí být i společenský, ale to jen někdy.

Tato postava se mi velmi líbí, dá se o ní hodně napsat. Příště bych neváhal a vzal bych si ji znovu.

Martin Zilvar, 8. C

Ilustrace: Železná Aneta, 3. A

Granlünd

Do třídy se mnou chodí jeden kluk, říkáme mu Granlünd. Tato přezdívka vznikla podle švédského hokejisty. Doma má totiž jeho plakáty, obrázky, kartičky, celý měsíc dokonce chodil do školy v jeho dresu a co je nejzajímavější, narodil se ve stejný den jako slavný hokejista.

Granlünd je velice hodný, kdykoliv ho o něco požádám, rád mi pomůže nebo poradí. Také je chytrý a mazaný jako liška. Ostatní říkají, že je hubený jako vyžle, ale já si myslím, že je akorát. Jeho chování je více než dobré, vždy slušně pozdraví a poděkuje. Dívkám pokaždé drží dveře, prostě gentleman.

Mezi jeho zájmy patří basketbal, v tom se mu daří, dokonce byl v loňském roce nejlepším střelcem mládežnické ligy. Závodně hraje tenis, nyní na něho nemá moc času, protože se chystá na přijímací zkoušky na střední školu.

Tato přezdívka se mu zamlouvá, jeho snem je totiž setkat se s Granlündem osobně, je to jeho idol. Moc mu přeji, aby se mu tento sen splnil.

Ondřej Bureš, 7. B

Surikata

Tato přezdívka mé kamarádky vznikla náhodou při hodině informatiky. Jelikož vypadávala síť a my měli napsat referát o obrázku zvířete z internetu, mnoho žáků nestíhalo. Blížil se konec vyučování a spolužačka stále nestáhla žádný obrázek. Jediné foto, které měla, byla fotografie spolužačky. Aby tedy dostala za jedna, tak místo obrázku surikaty vložila do textu foto své kamarádky. Ta se nejdříve divila, ale potom se tomu ze srdce zasmála.

Má kamarádka je velmi hodná, milá, kamarádká, obětavá, zvědavá, vtipná a slušná. V některých situacích se zbytečně stresuje. Její postava je vyšší, má středně dlouhé blondáté vlasy, světlé obočí, modré oči, širší nos a viditelně plné rty.

Přezdívka Surikata se jí nelíbí, ale když řekneme:“Suri,“ tak se tomu zasměje.

Michaela Sobolová, 7. B

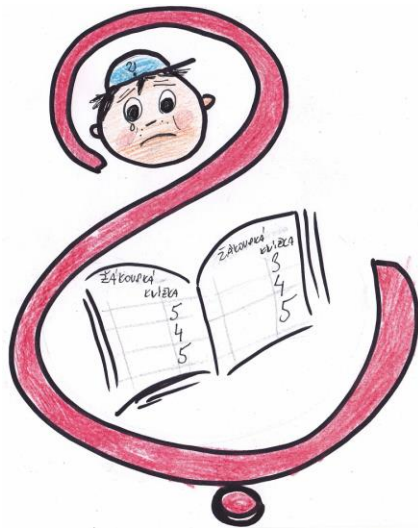
Proč máme špatné známky?

Často si kladu otázku, jak je možné, že někteří žáci mají špatné známky. Nevím, zda je to ze stejného důvodu jako u mě.

Většinou je to tak, že když se má člověk učit na nějaký předmět, nechce se mu. A když už konečně začne, zjistí, že i ta zeď je daleko zajímavější než zápisky v sešitě. Jakmile se k tomu přinutí, uvědomí si, že to tak těžké není a má skvělý pocit, nemusí se obávat písemky, zkoušení atd. Ano, přesně takhle bych si přála, aby to fungovalo i u mě a ostatních.

Jenže škola není v životě to jediné, máme taky přátele, zájmy, koníčky,... Realita je nakonec jiná. Když se máme připravit na další den, řekneme si, že máme ještě dost času, že se to naučíme večer místo televize. Večer ale zjistíme, že v televizi dávají zajímavý pořad, film, o který určitě nechceme přijít. Dáváme si slib, že si ráno přivstaneme a vše stihneme, i když dobře víme, že tak brzy nevstaneme a pak to rychle doháníme ve škole.

Myslím si, že bychom se měli učit hned, jak přijdeme ze školy, abychom měli odpoledne volno a nemuseli se stresovat a bát špatné známky.

Nikola Šperková, 8. A

Ilustrace: David Tomiška, 8. A

Vánoční příběh

Pomalu končil podzim a po podzimu přichází zima. Děti z městečka Štěstí měly moc rády sníh, mohly lyžovat, sáňkovat, bruslit a koulovat se. Zato dospělí lidé zimu rádi neměli. Každé ráno chodili za tmy do práce, museli odklízet sníh a z námrazy se jim klouzaly nohy. Městečko pravidelně navštěvoval tajemný pán, který byl velice uzavřený, mezi lidmi kolovaly pověsti o jeho podivném způsobu života.

Jednoho krásného zimního rána se desetiletý chlapec jménem Vojta rozhodl, že vyjde prozkoumat terén za městečkem. Rozběhl se strmou lesní cestou a najednou před sebou uviděl krásnou roubenku, která vypadala jako z pohádky. Za okny svítilo plno barevných světýlek a z komína vycházel kouř. „Hej ty tam, běž pryč, tohle je můj dům!“ Vojta se ohlédl a uviděl tajemného pána, kterého potkával ve vesnici. Lekl se, vzal nohy na ramena a utíkal pryč.

Bác ... Vojta padá do jámy. Myslí si, že je s ním konec. Najednou cítí silné paže, které ho chytají za ruce. Když se probudí, zjistí, že je uvnitř roubenky. „Tady je to ale krásné!“ vydechne. Rozhlédne se po světnici, kde jsou vyřezávaná zvířátka, hobliny, kamínka, nábytek a postýlka s povlečením modrým jako pomněnky. Náhle nad sebou spatří přátelskou tvář starce, který mu zachránil život. Vojta nevěří, že tajemný muž je prapodivný, jak o něm někteří lidé tvrdí. „Děkuji vám pane, že jste mě zachránil.“ říká roztřeseným hlasem. „Nemáš zač. Jmenuju se Gabriel. Nedáš si čaj?“ Během pití čaje se Vojta o Gabrielovi dozvěděl spoustu zajímavých věcí a zjistil, že je docela fajn. Když uviděl, že se venku stmívá, poděkoval a spěchal domů. „Můžeš zase přijít!“ slyší chlapec volat dědu.

Vojta pak pravidelně navštěvoval starce a zažívali spolu spoustu dobrodružství. Čím více chlapec dědu poznával, začal mít podezření, že Gabriel bude kouzelný dědeček. Jednou se rozhodl, že se zeptá. „Jsi kouzelný?“ Gabriel se jen usměje a odchází do své roubenky.

Anna Chmelíková, 7. B

Bez přátelství nestojí život za nic

Myslím si, že každý má nějakého přítele nebo kamaráda, to je na tom světě hezké. Ne každý má spoustu přátel a známých, ale alespoň mají někoho, kdo je má rád takové, jací jsou. I kdyby to měl být pes nebo kočka, ostatně pes je nejlepší přítel člověka, nikdy vás nezradí a nepomluví.

Přátelství je jedna z nejkrásnějších věcí, kterou za život můžeme poznat, a to nejlepší je, že je zadarmo. Nikdo si přátelství nemůže koupit, musí se budovat třeba i celé roky. Někteří lidé bez přátel neudělají ani krok, jiní se zase spoléhají jen sami na sebe a nikomu nevěří. Často si kladu otázku. Proč je tento chlapec oblíbenější než ten druhý? Přitom to jsou kluci stejného věku a podobného vzhledu. Bude to nejspíš jejich povahami, protože každý člověk je jiný a lidé si přátele nevybírají podle vzhledu a věku, ale podle toho, co mají uvnitř.

Jakmile má někdo potíže, přátelé jsou tu od toho, aby nám poradili a pomohli je vyřešit. Když vidím na počítači, jak má nějaká dívka na facebooku přes osm set přátel, znamená to, že je asi hodně oblíbená, ale pokud nemá nejlepšího kamaráda, kterému se může svěřit a je si jistá, že ji nezradí, těch osm set přátel je na nic.

S kamarádem se chodí ven, nakupuje, hraje se fotbal, povídá se, a když je nám smutno, řekne: „Neboj, to bude dobré.“ Ale s nejlepším kamarádem se nikam ani chodit nemusí, stačí sedět a jen tak mluvit o čemkoli.

Jsou však i tací, kteří žádného skutečného kamaráda nemají. Teď je otázka. Nemůžou si za to sami? Asi bych jim doporučila, ať se zamyslí sami nad sebou, malinko se změní nebo ať hledají dál. Bez přátel je totiž život nezajímavý a nudný.

Patricie Laxarová, 8. A

Křivozubka

Tuto postavičku jsem si vybrala proto, že čarodějnice je známá pohádková bytost. Pojmenovala jsem ji Křivozubka.

Křivozubka bydlí ve starém domku uprostřed hlubokého lesa. V domku s ní žije černý kocour Mikeš, sova Blažena, had Josef a další drobná zvířata. Lidé ji často srovnávají s jezinkami, protože má neustále rozcuchané vlasy, zářivě zelené oči s řasami, dlouhý zkřivený nos a velkou pusou s křivými, ale zdravými zuby. Nesmí chybět dlouhé, červeně nalakované nehty. Křivozubka ve dne spí a v noci vylézá ze svého domku, protože byliny, které potřebuje na kouzla, svítí. Tuto zvláštnost jim dala, když byla ještě mladá a nezkušená.

Je velmi inteligentní, vnímavá, pohledná, i když starší čarodějnice. Její záliby jsou různé. Nejraději létá na koštěti a čaruje. Rozumí zvířecí a rostlinné řeči. Do lesa se chodí nadýchat čerstvého

vzduchu a odreagovat se. Nechodí však sama, přidá se i kocour Mikeš a sova Blažena. Oni si v lese pohrají a seznámí se s novými zvířecími kamarády. Ani vlas by na hlavě nikomu nezkřivila.

Jsem ráda, že jsem si mohla vybrat tak výjimečnou postavu, jako je ona.

Lucie Podrábská, 8. A

Ilustrace: Besedová Kateřina, 3. A

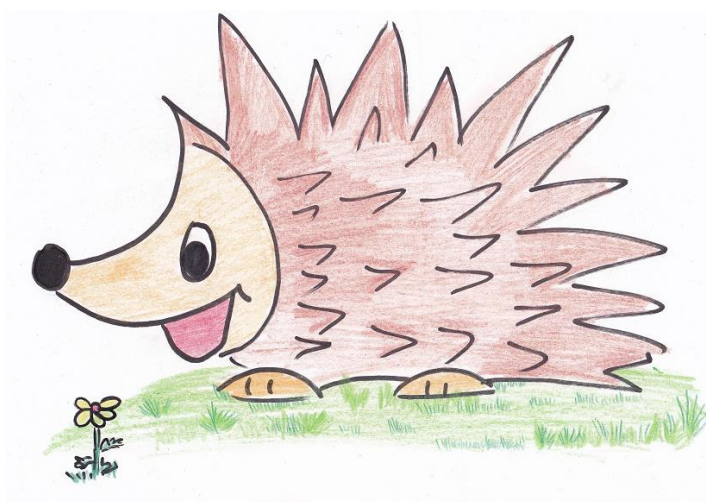
Proužkované ježčí bodliny

Byl jednou jeden malý ježek. Od ostatních se velmi lišil. Jeho bodliny byly proužkované.

Všichni spolužáci se mu posmívali. Každý den se zavíral doma ve svém pokojíčku a brečel. Před maminkou nechtěl plakat, ale ona stejně poznala, že je moc smutný. Večer ho před spaním přišla pohladit a ježeček se jí svěřil se svým trápením. Maminka slíbila, že spolužákům domluví.

Ale druhý den ráno nepřišel ježeček na snídani a neozýval se ani na maminkino volání. Pokojíček a postýlka byly prázdné. Ježek zatím mířil do kadeřnictví, aby mu obarvili bodliny nahnědo. Paní kadeřnice řekla, že to nepůjde. Tak hledal dál. Prošel všechna kadeřnictví v okolí, ale nikde nepochodil. Až na druhém konci města otevírali nový salon U Kocoura, kde barvili i bodliny. První den měli velkou slevu. Ježek se celý natěšený nechal obarvit, ale ouha, při placení se vyděsil. Paní kadeřnice chtěla celých 500 korun a tolik neměl. Najednou uviděl skrz výlohu maminku, která ho po celém městě od rána hledala. Zavolal na ni ze dveří. Maminka vešla do salonu a zaplatila útratu. Ani se nezlobila, vzala ježečka za ruku a vesele šli domů.

Druhý den spolužáci ježečkovi obdivovali krásně hnědou barvu bodlin. A najednou s ním chtěli všichni kamarádit. A ježeček? Byl šťastný.

Filip Elsner, 6. A

Ilustrace: David Tomiška, 8. A

Letní zahrada

Vybrala jsem si naši zahradu, protože jen tam jsem stále celý den na čerstvém svěžím vzduchu. Ráda opustím hektické město a užívám si klidné chvíle v přírodě.

Těším se pohledem na krásně rozkvetlé barevné květy, pozoruji hravý let pestrobarevných motýlů. Ráda poslouchám šveholení různých ptáků a zvuky drobného hmyzu. Při větru často slyším tesklivé zpívání stromů. Každý teplý den se radostně ponořím do křišťálově čisté vody v našem bazénu. V parném dnu se někdy spustí prudký liják, najednou, jako když proutkem mávne, ustane a na obloze nám zanechá nádhernou barevnou duhu.

Nejraději běhám bosa po ranní mokré trávě. Nesmím zapomenout na naše hnědé kamerunské ovečky, které se pasou den co den na velkých šťavnatých plochách zelené trávy. Já si zase pochutnám na čerstvě utržené svěží zelenině a lahodném ovoci. Je to úplně jiná chuť, než co si koupím v obchodě. Zahrada mi přirostla k srdci a trávím na ní každou volnou chvíli.

Nikola Čukanová, 8. B

Osamocená květina

Rostla jednou na velké zahradě krásná slunečnice. Slunečnice se jmenovala Elenka. Byla chytrá, milá a moc krásná, ale protože byla tak hezká, ostatní jí záviděli, a tak se s ní nikdo nekamarádil. Slunečnice z toho začala být zoufalá a den po dni se to zhoršovalo.

Jednoho dne ji napadlo, že si vytrhne pár listů, aby nebyla tak hezká. A tak taky udělala. Když přišla do školy, tak se jí všichni smáli. Slunečnici to tak vyděsilo, že utekla. Odpoledne se ozval zvonek a za dveřmi stála celá třída. Všichni se jí začali hrozně omlouvat, že to tak nemysleli. Slunečnice se jenom divila, co se stalo, že přišli, když předtím si jí nikdo nevšimal. Berta jí řekla, že za nimi do třídy přilétlo slunéčko sedmítečné a řeklo jim, jak se kvůli nim trápí. Elenka se jen usmála, ale ještě se zeptala, proč si jí předtím nevšimali. Slunečnice Evelínka s brekem spustila, ať se na ně nezlobí, ale že si mysleli, že když je tak hezká, že se s nimi nebude bavit.

Slunečnice se zasmála a řekla, že je ráda, že teď budou všichni přátelé.

Lucie Kubelková, 6. A

Všudybyl

Všudybyla jsem si vybral proto, že jeho oči vypadají jako dvě borůvky a holí, kterou nosí u sebe, trestá neposlušné děti.

Jeho srst má černou barvu, ale když se rozzuří, začne světlat. Mozolovité ruce dokazují, že svou hůl používá opravdu velmi často. Jeho chodidla vypadají jako velké kopyto s prsty. Honosí se moderním stylem vousů a pod nimi ukrývá drobný úsměv. Oči pyšně vystrkuje, jen aby mu nic neuniklo. Uši jsou jak honosná křídla motýla. Spoustu vlasů a mezi nimi dva malé rohy. Móda však tady zaostává. Rohy vypadají jako malé vrby.

Je velmi pracovitý. Musí všechno vědět, jinak by vznikl chaos a to on nemá rád. Je to takový pomocníček. Všechny chrání před lupiči či před ohněm a vodou. Má rád lidi, ale nikdy se neukazuje. Dětem pomáhá do postele, i když asi nejsou moc rády.

Nechtěl bych ho potkat, protože bych nejspíš velmi často pocítil, jaké to je dostat hůlkou přes zadek.

Matěj Sýkora, 8. C

Ilustrace: Morávek Matyáš, 3. A

Proč je moře slané?

Jednoho dne dostala posádka lodi Korrika tajnou misi, přeplavit 15 tun soli na západní stranu ostrova. Uprostřed oceánu zahlédli v dáli plavidlo. Mysleli se, že je to obchodní loď, ale ta se stále blížila. Kapitánovi se zdála povědomá, najednou se podíval vzhůru a spatřil pirátskou vlajku. Okamžitě vydal rozkazy a snažil se loď otočit a pirátům ujet. Nezdařilo se, pirátská loď byla rychlejší a piráti bez problémů Korriku obsadili a námořníky zajali a přivázali k stěžním.

Sebrali z lodi pytle, o kterých si mysleli, že jsou plné zlata a odpluli na svůj ostrov v Karibiku, aby se pochlubili svému pánovi pirátu Kazisvětovi s lupem. Jaké bylo však jejich překvapení, když začali pytle otevírat a místo vytouženého zlata viděli jen hromady soli. Naštvaní piráti pytle soli vysypali do moře.

Proto je v mořích a oceánech voda slaná.

David Tomiška, 8. A

Zpráva: Zatoulaný Filípek

V pondělí 3. 8. 2012 se ztratil vynikající student ZŠ Milady Horákové malinký Filípek, který měl údajně dostat při vyučování halucinace a zmizet. Policie pátrá ve všech koutech světa, aby tohoto malého studenta našla. Nejbližší zprávy o něm nám sdělili obyvatelé vesničky nedaleko rybníka Bubláka. Místní nám řekli, že se zatoulal někam do hlubin velikého pralesa Babáka. Pokud tam narazí na strašidlo Emila, můžeme ho už vidět jen jako brouka Pytlíka.

David Capoušek, 6. A

Sportovní divák

Sportovní divák je podle mého názoru v každém z nás. Je jedno, jestli fandil jednou nebo fandí neustále, jestli je mladý nebo starý, jestli je to muž či žena.

Když se ale řekne sportovní divák, tak se mi okamžitě vybaví fotbalový fanoušek. Jak asi takový fanoušek vypadá? Většinou má na sobě šálu s potiskem svého oblíbeného týmu a dres. Proč si ale toto bere na zápas? Možná proto, aby zastrašil soupeře nebo aby vypadal prostě dobře. Sám nevím. Když se jdu občas podívat na zápas, vidím fanoušky, kteří neustále nadávají rozhodčímu, dokonce i hráčům. Proč tam tedy chodí? Vždyť se mohou dívat a nadávat doma u televize. Možná si tím ale chtějí něco dokázat nebo kompenzovat. Tak či tak si myslím, že takovíto lidé by tam neměli chodit.

Zamysleme se, jaký by měl divák být? Měl by být především chápavý, tolerující a hlavně ne vulgární. Protože ani on by si nepřál, aby na něho lidé pokřikovali a rozptylovali ho. Myslím si, že každý by si měl najít sport, kterému by fandil, aby mohl utéct od všedních starostí života.

Marek Petr, 8. C

Zamilovanost

Nejdříve vám řeknu vše od začátku. Do naší vesnice se přistěhovala holka ve stejném věku, jako jsem já. Byl jsem zvědavý, a tak jsem se s ní šel seznámit.

Zjistil jsem jméno a také, že je nádherná. Pár dní se nic nedělo. Až jednou jsme s kluky hráli na hřišti fotbal a ona prošla kolem. Nesmělá, zvědavá a pro mě nejkrásnější holka na světě. Chtěl jsem se s ní skamarádit a lépe ji poznat. Zjistil jsem, že se nebojí navazovat nové vztahy, že není žádná namyšlená fíflena.

Začali jsme spolu chodit ven. Dny a týdny plynuly rychlostí světla, protože když jsem byl s ní, čas vždy utíkal rychleji. Jednou jsem se osmělil a v parném červnovém dni jsem se zeptal: "Nechceš se mnou chodit?"

P.S. Jsme spolu skoro rok.

Radek Schejbal, 8. C

Tak nevím

Tak nevím, občas přemýšlím nad tím, co bude za rok, za pět či za deset let. Přemýšlím nad tím, co bude dál s naší zemí či světem. Jedni tvrdí to, druzí zase ono. Nevím, co si myslet, a proto napíši toto.

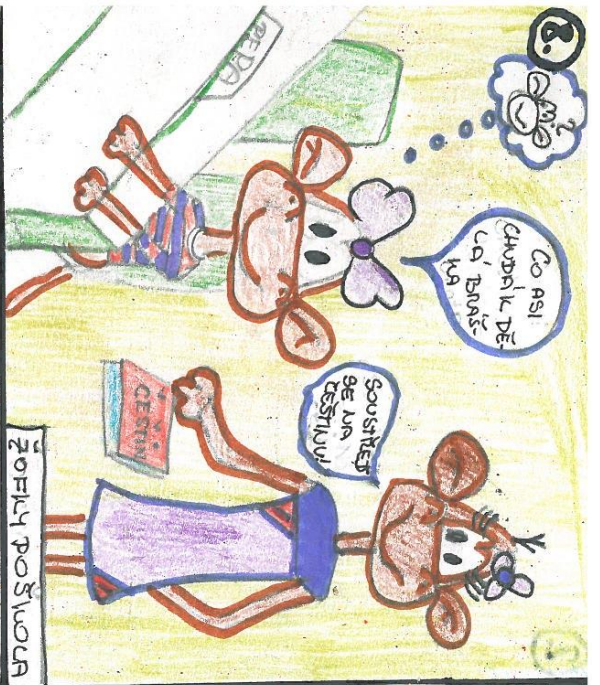
Svět má mnoho problémů. Víme o nich. Řešíme je? Ne! Korupce? To je víceméně naše záležitost. Kam se podíváme, všude vládne. Chcete lepší postavení? Lepší bydlení? Lukrativní pozemek? Zaplat'te!

Globální oteplování? Zde je to téměř stejný princip. Každý chce více a více, důsledkem čehož se kácejí pralesy, tím pádem vzrůstá množství oxidu uhličitého v atmosféře a začínají tát ledovce. Záležitosti s oteplováním planety se proto budou nejspíše probírat do té doby, než se něco stane, zdali se vůbec něco stane. Dá se to změnit? Nevím.

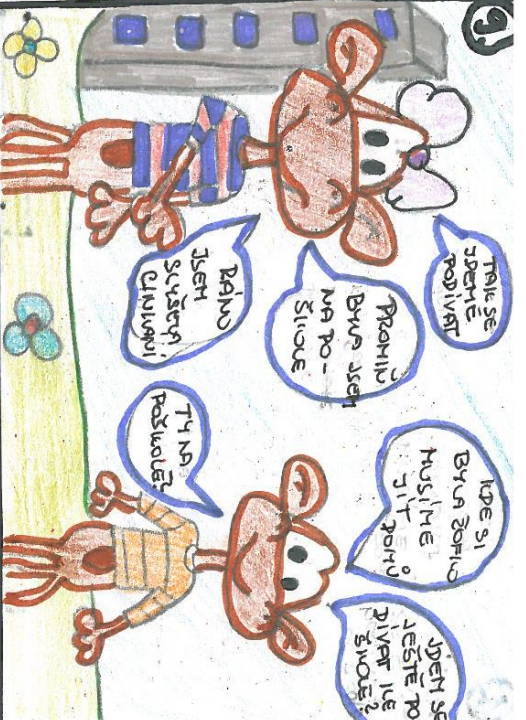
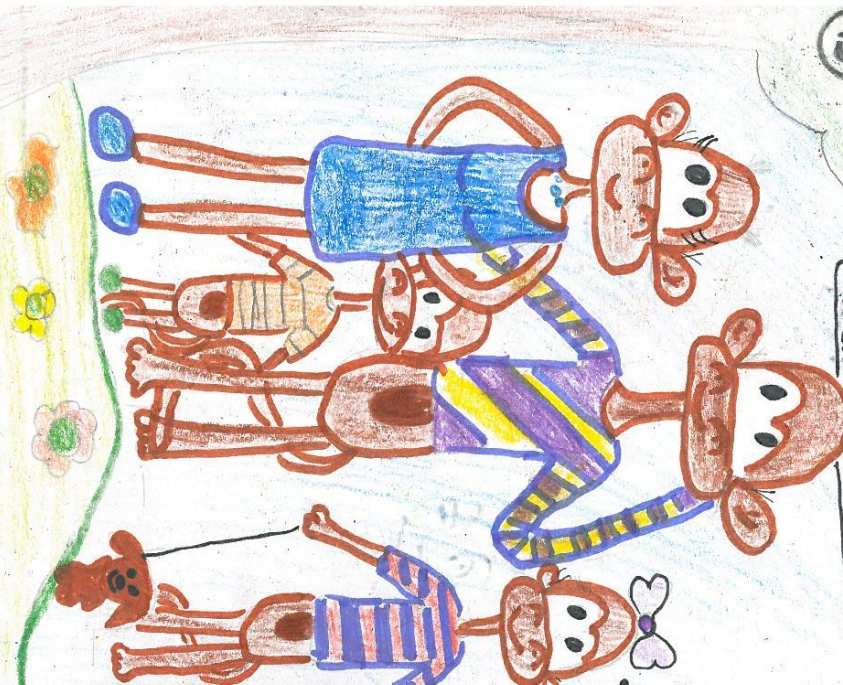
„Konec světa“? Na tento problém mám celkem jasný názor. Nesmysl! Nechápu, jak tomu může někdo věřit? Už dávno bylo jasné, že se jedná pouze o konec mayského kalendáře, nic více, nic méně. A přesto se nacházejí tací, kteří tomu věří. „Konec světa“ je pro mne jedinou jasnou záležitostí. Nejde o problém, jde o hloupost a naivitu některých z nás, tyto vlastnosti se ale podle mne často promítají i do skutečných problémů.

Na závěr bych řekl jen to, že všechny problémy nejspíše vznikají z podobných důvodů. Řešit je ale v současné situaci připomíná plavbu na rozbouřeném moři za nejasným cílem. Ve světě by se muselo hodně stát, aby se něco změnilo a kdo ví, zdali k lepšímu. Můj názor je hotový, nevím, zdali je správný, ale už vím, co si myslet. Svět má problémy pořád, ale problémy budou stejné, pokud budou stejní lidé, na ničem jiném podle mě nezáleží. Už zhruba padesát tisíc let lidstvo řeší problémy, vždy úměrné vyspělosti rozumu. Dá se tedy pouze čekat, že problémy budou v budoucnu mnohokrát větší...

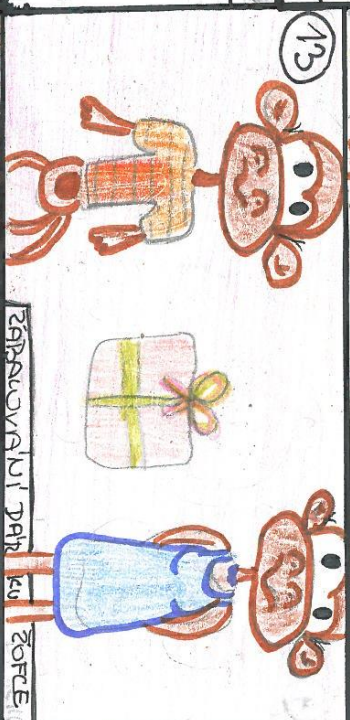
Lukáš Viceník, 8.C

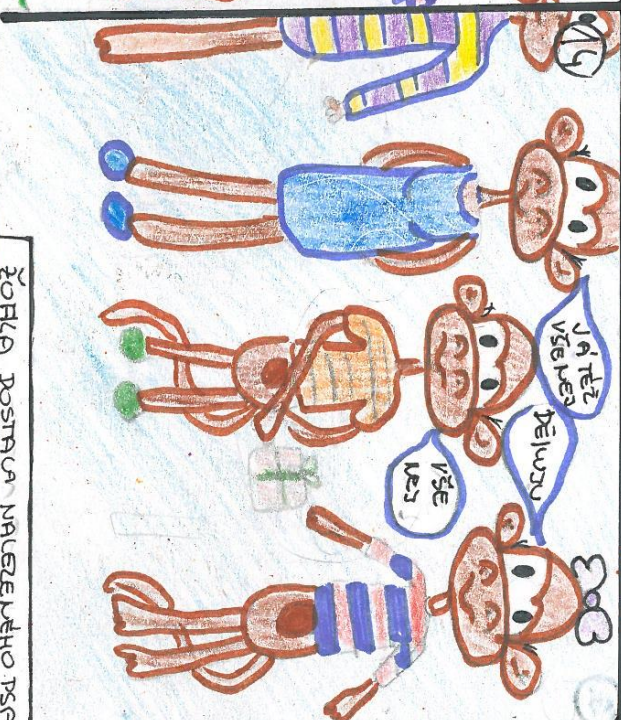
15 ZOFKA POSLUCHA RODINA SI VYSILA NA PRO-CHAZIV I S PSEM

13

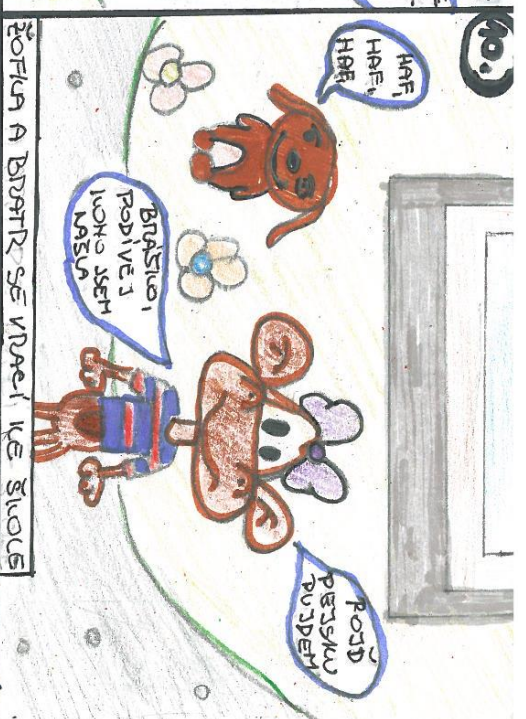

ZAPRAVDAVANI DAREK ZOFCE

14

ZOFKA POSTAVA NALEZEVAHO PSA

10

ZOFKA A BRATR SE VRAE KE SUCOS

11

BRASKA OBDIVUJE PEJSIA

12

Veronika Šťastná
Renata Vejrychová
7. C

TAJNÉ DRÁNÍ

BERGEROVÁ Martina, 3. A
BESEDOVÁ Kateřina, 3. A
CHALOUPKA Jakub, 3. A
KADEŘÁVEK Tomáš, 3. A
MORÁVEK Matyáš, 3. A
UHLÍŘ Erik, 3. A
ŽELEZNÁ Aneta, 3. A
CAPOUŠEK David, 6. A
ELSNER Filip, 6. A
KUBELKOVÁ Lucie, 6. A
ŠIROKÁ Nikola, 6. A
BUREŠ Ondřej, 7. B
HOŘÍNKOVÁ Andrea, 7. B
CHMELÍKOVÁ Anna, 7. B
RŮŽIČKOVÁ Tereza, 7. B
ŘADOVÁ Lucie, 7. B
SOBOLOVÁ Michaela, 7. B
ŠPALOVSKÁ Tereza, 7. B
ŠŤASTNÁ Veronika, 7. C
VEJRYCHOVÁ Renata, 7. C
HANKE Václav, 8. A
LAXAROVÁ Patricie, 8. A
MOHELSKÝ Jan, 8. A
NETOLICKÝ Vít, 8. A
PODRÁBSKÁ Lucie, 8. A
SIMON Marek, 8. A
STANISLAV Daniel, 8. A
ŠPERKOVÁ Nikola, 8. A
ŠTAIEROVÁ Lucie, 8. A
TOMIŠKA David, 8. A
BURY Tereza, 8. B
ČUKANOVÁ Nikola, 8. B
KADEŘÁVKOVÁ Eliška, 8. B
COUFALOVÁ Klára, 8. C + ilustrace úvodní stránky
DIVIŠKOVÁ Gabriela, 8. C
HOVORKA Čeněk, 8. C
PETR Marek, 8. C
SILBERNÁGLOVÁ Adéla, 8. C
SCHEJBAL Radek, 8. C
SÝKORA Matěj, 8. C
URBAN Matěj, 8. C
VICENÍK Lukáš, 8. C
VÍT Jakub, 8. C
VUNG Q., 8. C
ZILVAR Martin, 8. C
BOHDANECKÁ Klára, 9. A
PLODROVÁ Kateřina, 9. A
ERBEN David, 8. C – textový editor

Mgr. Iva MYŠKOVÁ